

opusdei.org

Dopis od preláta (červen 2015)

Prelát pokračuje ve svých úvahách nad životem v rodině. Tento měsíc se zaměřuje na materiální dobra domova a vytváření takového rodinného prostředí, kde je možný „autentický dialog v kontemplaci“.

08.06.2015

Nejdražší, ať mi Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Dostávám vaše dopisy, ve kterých mi vyprávíte tolik „skvělých věcí“, také mluvíte o vašich poutích, k nimž se připojuji každý den, a při tom, jak si pročítám konkrétní detaily, vás doprovázím při návštěvách Matky Boží a Matky naší.

S nesmírnou radostí a vděčností Bohu a přesvaté Panně se na pěti kontinentech poprvé slavila liturgická památka blahoslaveného Álvara del Portillo. A za několik týdnů se shromáždíme s velikým množstvím lidí na celém světě při svátku svatého Josemaríi. Uplynulo čtyřicet let od onoho 26. června 1975, kdy byl náš zakladatel Bohem povolán, aby se radoval v jeho slávě. Kolik dober nám od té doby získal! Navíc se naplnila jeho slova: ***z nebe vám budu pomáhat víc.***

Mezi obdrženými dobry bych se chtěl pozastavit u jedné skutečnosti, která už od začátku v Opus Dei vyvstala a

která se nyní dotýká duše každého: předávat prostředí domova této **malé rodiny**, velmi početné v lůně Církve. Modlit se více v tomto mariánském roce za instituci rodiny nás vede k tomu, abychom uvažovali nad některými znaky, které jsou jí vlastní a které září odleskem prostředí svatého domu Ježíše, Marie a Josefa, neboť **k této rodině patříme**, jak říkal náš milovaný Otec. Myslel tím centra Díla a všechny křesťanské domovy.

Pán nás vyvolil k tomu, abychom v sobě nosili Boží lásku, radost ze služby, a speciálně toužili po tom, setkávat se s ním mezi zdmi domova nebo pracoviště každého z nás. Tam mají každý den z našich srdcí vycházet mnohá děkování. Nutnost pečovat o materiální detaily a o ty, které se týkají našeho prostředí, našeho domova, z lásky k Bohu a k bližnímu, toto utváří autentický kontemplativní dialog. Když

zdokonalujeme tyto jednotlivé maličkosti, budujeme tím Církev, Opus Dei i vlastní domov.

Pozemský život sv. Josemaríi je plný láskyplného vyučování o tom, že máme stále šířit svaté ovzduší nazaretského domu. Přenesme se do různých okamžiků životní odpovědi našeho Otce. Bůh si přál, aby se prvním lekcím křesťanského života, oné starosti o to, s radostí druhým sloužit, naučil v soužití se svými rodiči a sourozenci. Byli to Dědeček s Babičkou, kdo jej jako první naučili křesťanskému způsobu chování, velmi důležitému základu k harmonickému a nenásilnému rozvoji lidské a křesťanské osobnosti dětí, dospívajících a mladých.

Když mu Bůh vnukl Opus Dei, náš Otec ve všem vyhověl. Později, v první rezidenci v ulici Ferraz, s pomocí několika mála svých synů toho prvního období, pracoval na

tom, aby vytvořil radostné rodinné klima uprostřed naprostého nedostatku prostředků, a snil o světovém rozměru Díla s tímtež rodinným tónem, který máme upevnit na každém místě.

Později, během výstavby centrálního sídla Díla, za podpory dona Álvara, říkal, že tyto zdi **vypadají, že jsou z kamene, ale jsou z lásky**, protože natolik hojné byly modlitby, oběti, práce a zájem o dobré dokončení těchto budov také s myšlenkou na lidi, kteří měli přijít v budoucích letech. Jeho příklad a slova na toto téma byly tou nejlepší školou pro všechny, a zvláště pro ženy z Díla, které se, jak šel čas, věnovaly administraci center.

Náš Otec poukazoval na velký společenský význam domácích prací, mající značný přesah pro apoštolskou práci Opus Dei. **Všechny naše apoštoláty by šly ke dnu,**

kdyby tyto mé dcery nevykonávaly administraci způsobem tak vědeckým, s tak nadpřirozeným smyslem, s takovou radostí, s takovým zápalem umělců, kteří vědí, že slouží Bohu a že Bůh na ně hledí nadšený, do nich

zamilovaný¹. Naše vděčnost směřuje také k Babičce a k Tetě Carmen, vždyť jejich spolupráce byla rozhodující při pomoci prvním ženám z Opus Dei. Odsud se jako jiskra, která zapálí všecko, tento způsob rozšířil na tisíce a tisíce domovů v pěti kontinentech.

Odvažuji se tvrdit, že z velké části ta smutná krize, kterou dnes společnost trpí, má svoje kořeny v zanedbávání domova. Jestliže táta, máma a děti budou s větší pozorností pečovat o domov, s radostí přijímat zodpovědnost za různé činnosti, vzrostla by tím lidská úroveň, šířila by se upřímná láska, kterou nám Kristus přišel přinést, a vyvarovali

bychom se mnohým příčinám konfliktů.

Nikdo se nemá považovat za vyňatého z této spolupráce, tento úkol připadá na všechny. Otcové rodin, i když mají mnoho profesních povinností, na sebe mají brát odpovědnost i za tuto záležitost, která je pro jejich blízké tak velikou oporou. ***At' nezapomínají – napsal sv. Josemaría –, že tajemství manželského štěstí spočívá v každodennosti, nikoli ve snech. Je v nalézání skryté radosti z příchodu domů; v láskyplném jednání s dětmi; v každodenní práci, na níž se podílí celá rodina; v dobré náladě tváří v tvář potížím, jimž je třeba čelit se sportovním duchem; ve využívání veškerého pokroku, který nám civilizace přináší k vytvoření příjemného domova, jednoduššího života, účinnější formace.²***

Synové a dcery, tak jak postupně rostou, mají rovněž brát vážně svou službu v domácnosti. Tímto způsobem **se učí brát na sebe starost o rodinu, dozrávají ve sdílení svých obětí, rostou v doceňování svých darů.**³ Na druhou stranu **bratrství v rodině zazáří zvláště tehdy, když si všimneme péče, trpělivosti a lásky, jakými jsou zahrnováni nejslabší bratříček nebo sestřička, kteří jsou nemocní nebo nositelé zdravotního postižení. Sourozenců, kteří se takto svým bratrům a sestrám věnují, je na celém světě velmi mnoho, ale možná si dostatečně nevážíme jejich velkorysosti.**⁴

Nemohu nezmínit, že Bohu vzdávám díky za pečlivost, s kterou se moje dcery a moji synové starají o nemocné. Je na každém, aby dokázal v modlitbu přetvářet materiální detaily, které již pak nejsou jen materiální. Být s Ježíšem, vidět Ježíše

v lidech, v trpících, to se má stát postupně „přirozeným“, se silným propojením – jak říkal náš Otec – toho, co je nadpřirozené, s tím, co je přirozené, jednotou života.

Nepovolme v každodenní touze spatřovat v každém centru, v každé domácnosti prodloužení nazaretského domova, pomoc a oporu tisíce a miliónů duší, a to i tehdy, když jsme unavení. Možná nás může mylně napadnout myšlenka: pořád to samé, Pane ... A přece to není to samé. Je to sice to, co vždycky, ale s větší láskou.

Důvěřujme v Pána: Ježíši, bez tebe nemůžeme ani nechceme vynaložit své dny; nic nám není vzdálenější než necenit si tvých třiceti let v Nazaretě; a také prací našeho Otce, který zaváděl administraci v první rezidenci; musí nás pohánět touha přikládat nadpřirozený i lidský

význam této činnosti a každému z úkolů, z kterých se skládá.

Dobro, které můžeme předávat lidem i tím, co zdánlivě vypadá nedůležitě, je velmi veliké. Zaprvé proto, že hodinu za hodinou se Pán nachází velice nablízku: jde s námi a my máme jít s ním. A kromě toho nezapomínejme, že dokonalost, s níž plníme povinnosti všedních služeb, ovlivňuje Církev a Dílo, nyní i do budoucna, prostřednictvím společenství svatých.

Přenášejme se s radostí a často do Nazareta, na místo, kde přebývali Ježíš, Maria a Josef. Uprostřed těch zdí, v přátelství s lidmi onoho kraje, v rozhovorech, ... silné pouto pojilo nebe a zemi; totéž máme vytvářet tam, kde bydlíme a pracujeme. Všechno nás má pobízet k intenzivnímu dialogu s Pánem a ke spolupráci na tom – prostřednictvím každé činnosti –, aby ostatní lidé

cestou obyčejného života kráčeli s radostí a pokojem.

Není málo těch, kteří když sledují práci administrace anebo mír, který obvykle panuje v domovech věřících z Díla, myslí si, a tak to i říkají: tady je Bůh. Nic skutečnějšího.

Uchovávejme si stále bdělé vědomí, že Bůh počítá s naší obnovenou zodpovědností, a to i ve chvílích, kdy jsme trochu sešlí nebo dokonce vyčerpaní. Tehdy řekněme znovu: Pane, obětuji ti tuto únavu, protože se chci více opírat o tebe a lépe sloužit druhým.

Ježíš, Maria a Josef dokázali využít svých rozličných činností, i těch nejdrobnějších, k lásce, která přinášela příjemnou, radostnou chuť domova do toho ubohého příbytku, ve kterém žili. Příbytku chudého, a přece bohatého díky intenzitě nadpřirozeného i lidského přínosu těch tří. Tak si máme počínat také

my, se smyslem pro zodpovědnost, a pak oněch dvacet čtyři hodin dne, dobře prožitých v přítomnosti Boží, přiblíží zemi k nebi a přinesou nebe na zem.

Nebudu vám příliš připomínat další svátky měsíce června: Božího Těla, Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, Neposkvrněného Srdce Panny Marie,... Připravte je dobře, spojení se sv. Josemaríou. Pokračujme v modlitbě za papeže a jeho spolupracovníky; blížící se slavnost svatých Petra a Pavla nám nabízí vhodnou příležitost tuto modlitbu zintenzivnit. A kráčejte pevně spojení s mými úmysly; já – s Boží pomocí – kráčím po vašem břehu.

S velikou radostí se teď vrátím k uplynulým dnům kněžského svěcení: byly to dny intenzivní jednoty a všichni účastníci jinými slovy vyjadřovali jednomyslně: *quam bonum et quam iucúndum habitáre*

*fratres in unum!*⁵, tedy, jak úžasné je
tvořit rodinu!

Se vší láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. června 2015.

1 Sv. Josemaría, Poznámky z
rodinného setkání, 25-V-1974.

2 Sv. Josemaría, *Rozhovory s mons.
Escrivou de Balaguer*, č. 91.

3 Papež František, Promluva při
generální audienci, 11-II-2015.

4 Papež František, Promluva při
generální audienci, 18-II-2015.

5 *Žl* 132(133), 1.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
prelata-cerven-2015/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-prelata-cerven-2015/) (12.04.2025)